

Dievkalpojuma kārtība 2022.gada 11.septembris

Liturgs: Ievada vārdi.

Sāksim mūsu dievkalpojumu Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā!

Dziesma NR 135

(Liepāja)

Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā!

Ievads (Introitus).

Dievs – tā ir pati neapgāžamākā un reālākā patiesība un realitāte.

Dievs ir.

Svētdiena – diena, kad mēs apzināti meklējam Dieva klātbūtni. Svētdiena mums atgādina – DIEVS IR. DIEVS IR LABS. DIEVS IR LABS TAGAD. VIENALGA, KAS NOTIKTU UN uz kādām neželībām cilvēki būtu vēl spējīgi.

Lai šī diena, kurā svinam S V Ē T D I E N U, mums atgādina, ka patiešām mēs dzīvojam no Dieva žēlastības.

Apustulis Pāvils reiz sacīja: “Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debesu un zemes Kungs nemājo rokām celtos tempļos un Viņu neapkalpo cilvēku rokas, it kā Viņam kā vajadzētu. Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu. Viņš nav tālu nevienam no mums. Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies un esam.

Tur, kur mēs esam vienprātīgi kopā un attālināti, ieklausīsimies Psalmu lasījumā:

Liturgs lasa.

PSALMU LASĪJUMS

Psalmi 51:3 -12

3 Apžēlojies par mani, ak, Dievs, Savā žēlastībā, izdzēs manus pārkāpumus Savā lielajā apžēlošanā!

4 Mazgā mani pavisam tīru no manas noziedzības un šķīstī mani no maniem grēkiem!

5 Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā!

6 Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis un darījis to, kas ļauns Tavās acīs, lai Tu paliec taisns Savos spriedumos un nevainojams Savā tiesneša darbā.

7 Redzi, vainas apziņā es esmu dzemdināts, un grēkos māte mani ir ieņēmusi.

8 Redzi, Tev patīk patiesība, kas apslēpta sirds dziļumos, un Tu māci man noslēpumus izprast gudrību.

9 Šķīstī mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts, mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu!

10 Liec man atkal baudīt prieku un labsajūtu, lai līksmojas kauli, kurus Tu esi man salauzījis!

11 Apslēp Savu vaigu manu grēku priekšā un izdzēs visus manus noziegumus!

12 Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!

Liturģs: Gods lai ir Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam!

Draudze Kā iesākumā bija, tā tagad ir un būs no mūžības uz mūžību. Āmen.

Uzaicinājums uz grēksūdzi

Liturģs: “Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.”

(1.Jņ.vēstule1:8-9)

Savos centienos pēc savas laimes, pēc savu mērķu sasniegšanas, mēs dažkārt pamanāties zaudēt skatu uz cilvēkiem sev līdzās. Esam spējīgi nodarīt pāri viens otram. Pazaudējuši Dieva klātbūtnes izjūtu, mēs nodarām pāri arī sev. Dievs aizvien ir kopā ar mums, to lai atgādinām sev šajā brīdī, ka mēs drīkstam savu dzīvi uzlūkot ar viņa acīm, ar Viņa perspektīvu.

Ļausimies atziņai, ka, ja gribam piedzīvot iekšēju mieru, mums vispirms ir nepieciešams izlīgums.

Izlīgums pašiem ar sevi, ar citiem, ar dzīvi un ar Dievu pašu. Mēs pamanāties ievainot viens otru, un tas viss ir ļoti konkrēts. Attiecības mājās, draugu vidū darbā, attiecības ticības dzīvē.

Labākais, ko varam darīt, ir nākt Dieva priekšā **APZINOTIES TO VISU.**

DIEVS DOD MAN DVĒSELES MIERU PIENĒMT TO, KO ES NESPĒJU MAINĪT, DROSMI MAINĪT TO, KO SPĒJU, UN GUDRĪBU - ATŠĶIRT VIENU NO OTRA.

Vispirms klusumā katrs lūdzam un izsūdzam savus grēkus, pēc tam lūdzam visi kopā:

Liturģs (pret altāri): *Vispēcīgais Dievs, sirds žēlīgais Tēvs!*

Draudze:

Es, nabaga grēcinieks, tev sūdzu savus grēkus, ar ko esmu apgrēkojies domās, vārdos un darbos.

Bet es tos no sirds nožēloju, un tie man gauži sāp, un es tevi lūdzu tavas lielās apžēlošanās un tava mīļā Dēla Jēzus Kristus, mana Pestītāja, rūgto ciešanu un nāves dēļ:

esi man, grēciniekam, žēlīgs, piedod man visus manus grēkus un dod man savu Svētā Gara spēku, ka varu atgriezties.

Draudze saka: Kungs, apžēlojies! Kristu, apžēlojies! Kungs, apžēlojies!

Liturģs (pret draudzi): *Ja nu šī ir jūsu visu patiesa grēku sūdzēšana un lūgšana, tad atbildiet sacīdami: “jā”.*

Draudze: “Jā!”

Piedošanas pasludinājums

*Kad jūs, savus grēkus nožēlodami, ticībā iepriecināties ar mūsu Pestītāja Jēzus Kristus nopelnu,
no saviem grēkiem gribat atstāties un Dieva svētajam prātam paklausīt,
tad uz tādu jūsu grēku sūdzēšanu un lūgšanu,
kā aicināts un iecelts Dieva vārda kalps, es jums pasludinu Dieva žēlastību
un apliecinu pēc Kunga Jēzus Kristus pavēles, ka visi jūsu grēki jums piedoti
Tēva un Dēla † un Svētā Gara vārdā.*

Draudze: Āmen. (draudze pieceļas)

Liturgs: (pret altāri) Gods Dievam augstībā.

Draudze “Lai slava Dievam ir un gods Par Viņa žēlastību! Vairs negaida mūs bargais sods, Bet Tēva mīlestība. Nu Dievam ir uz mums labs prāts, Jo visur miers tiek sludināts, Un naidam nav vairs varas.”

Sveicinājums

Liturgs: Tas Kungs ar jums.

Draudze Un ar tavu garu!

Liturgs: Lūgsim Dievu!

*Mēs lūdzam Tevi, visspēcīgais Dievs,
dod, ka mūsu domas arvien ir vērstas uz augšu,
un ka vārdos un darbos arvien darām to, kas tev tīkams.
Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.*

Draudze: Āmen.

Liturgs: Lai apsēžamies un klausāmies Svēto rakstu lasījumus.

Lasa 1. lektors:

Svēto Rakstu lasījums no 2. Mozus 32:7-14

7 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu: "Ej, nokāp zemē! Tava tauta, kuru tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, dara lielu grēku.

8 Tie ātri novirzījušies no tā ceļa, ko Es tiem pavēlēju; tie ir darinājuši sev lietu teļa tēlu un ir to pielūguši, un tam upurējuši un sacījuši: šis ir tavš dievs, Israēl, kas tevi ir izvedis no Ēģiptes zemes."

9 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: "Es esmu vērojis šos ļaudis, un redzi, tie ir spītīgi ļaudis.

10 Un nu laid Mani, ka Manas dusmas iedegtos pret tiem un ka Es izdeldēju tos; bet tevi Es darīšu par lielu tautu."

11 Tad Mozus par viņiem aizlūdza Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, un sacīja: "Ak, Kungs! Kāpēc Tavas dusmas iedegušās pret Tavu tautu, kuru Tu esi izvedis no Ēģiptes zemes ar lielu spēku un stipru roku?"

12 Vai ēģiptieši lai saka: Viņš tos ir ievēdis postā, lai tos nogalinātu kalnos un lai tos izdeldētu no zemes virsus? Remdini Savu dusmu karstumu un apžēlojies par Savu tautu, ka Tu to neizposti.

13 Piemini Ābrahāmu, Īzāku un Israēlu, Savus kalpus, kuriem Tu, zvērēdams pie Sevis, esi solījis un sacījis: Es vairošu jūsu pēcnācējus kā debesu zvaigznes; un visu šo zemi, par ko esmu runājis, Es došu jūsu pēcnācējiem par mūžīgu mantojumu."

14 Tad Tam Kungam kļuva žēl tā ļaunuma, ko Viņš Savai tautai bija gribējis darīt.

Lasa 2. lektors

Svēto Rakstu lasījums no Jaunās Derības, vēstule Timotejam 1:12-17

12 Esmu pateicīgs Tam, kas darījis mani spēcīgu - Kristum Jēzum, mūsu Kungam, ka Viņš atzinis mani par uzticamu un iecēlis kalpošanai,

13 kaut gan iepriekš biju zaimotājs, vajātājs un varmāka; tomēr es esmu apžēlots, jo es nezinādams esmu darījis to neticībā,

14 bet pāri mēram bija mūsu Kunga žēlastība ar ticību un mīlestību, kas sakņojas Kristū Jēzū.

15 Tas ir patiess un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā,

16 bet tāpēc es esmu atradis apžēlošanu, lai īpaši manī Kristus Jēzus parādītu visu savu lēnprātību par priekšzīmi tiem, kas turpmāk, paļaudamies uz Viņu, iegūs mūžīgu dzīvību.

17 Bet pasaules mūžu valdniekam, neiznīcīgam, neredzamam vienīgajam Dievam lai ir gods un slava mūžu mūžos. Āmen.

Dziesma Nr. 211.

Liturgs

Evanģēlija lasījums

Lūkas ev. 15:1-10

1 Bet visādi muitnieki un grēcinieki pulcējās ap Viņu, lai klausītos Viņu.

2 Un farizeji un rakstu mācītāji kurnēja un sacīja: "Šis pieņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem."

3 Tad Viņš tiem stāstīja šādu līdžību:

4 "Kurš no jūsu vidus, kam ir simts avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas deviņdesmit deviņas tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz kamēr tas to atradīs?

5 Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem

6 un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecājieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis.

7 Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav

vajadzīga.

8 Vai arī - kura sieva, ja tai ir desmit graši un tā vienu no tiem ir pazaudējusi, neaizdedzina sveci un neizmēž māju, rūpīgi meklējama, līdz kamēr tā to atrod?

9 Un, atradusi to, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes un saka: priecājieties ar mani, jo es savu grasi esmu atradusi, kuru biju pazaudējusi.

10 Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas."

Lūgšana pirms sprediķa _____

Svētruna

Miers jums no Dieva, mūsu Tēva un no mūsu Kunga Jēzus Kristus...

Nezinu, no kura laika tas ir sācies, bet ne reti varam novērot, ka, ja noticis kaut kas nelabs, parasti tiek meklēts vainīgais. Protams, apstākļi vainīgi, autobuss neatnāca, lietus vainīgs, vēl un vēl, un vēl – cilvēki patiešām ir izdomas bagāti.

Visbiežāk šo parādību var novērot pie bērniem, kuri gandrīz vienmēr norādīs ar pirkstu uz kādu citu, kurš izdarījis blēņas. Es nē – Jānītis vainīgs. Anniņa to izdarīja. Es nemaz tur nebiju!

Pilnīgi ir iespējams, ka latviešu izcelsmes vieta sirmā senatnē patiešām ir kaut kur austrumos. Kāpēc tā saku – jo ir zināms, ka austrumu pasaulē cilvēki nekad, nekad, nekad nevaino sevi. Tā ir interesanta nianse, kuru varam iegaumēt, kad tiekamies ar šo tautu pārstāvjiem.

Mūsu šodienas evaņģēlija lasījuma kontekstā – evaņģēlists Lūka stāsta par kādu Kristus dzīves notikumu, kurā ir iesaistīti dažādi cilvēki. Vispirms jau – auditorija – grēcinieki un muitnieki.

Grēcinieki – tas laikam tā kā skaidrs, jā, par cik visi esam grēcinieki, tad – vai varam sev atrast definīciju?

Sarunvalodā tas būtu cilvēks, kas neievēro, pārkāpj kādu noteikumu; kas pārkāpj likumus; cilvēks, kas rīkojas netikumīgi; cilvēks, kas rīkojas nosodāmi. Ja reliģijas izpratnē, tad tas ir cilvēks, kas rīkojas neatbilstoši reliģijas normām. Tā vismaz mums saka skaidrojošā vārdnīca. Kā mana paziņa saka – CILVĒKI TĀ NEDARA!

Muitnieki – muitnieks bija tas pats zemākais slānis jūdu sabiedrībā. Muitnieki bija vēl nīcinātāki nekā okupanti no Romas. Kādēļ? Tādēļ, ka tad, kad romieši atnāca un okupēja Izraēlu, tad viņi nolīga vietējos cilvēkus, jūdus, un uzticēja viņiem nodokļu iekasēšanu no viņu pašu tautas. Tā, nu, tika pārdotas šīs nodokļu franšīzes, ja tā viņas var saukt, un jūdu cilvēki, muitnieki, uzņēmās šo uzdevumu – no saviem cilvēkiem iekasēt naudu. Naudu, kas pēc tam aizies okupantiem no Romas.

Protams, daļa no šīs naudas tika romiešiem, bet pārējo daļu šie muitnieki paši lika sev kabatā, tā bija viņu starpnieku maksa.

Es nezinu, var vai nevar viņus saukt par nodevējiem. Kā jūs domājat?

Pēkšņi ienāca prāta tie ukraiņi, kuri nodod savu tautu, ziņojot par Ukrainas karaspēka daļu izvietojumu, lokāciju. Tas tiek traktēts šobrīd kā valsts nodevība. Tur iestājas attiecīgas sekas.

Nu, lūk – ar šādiem cilvēkiem, šķiet, zemāku un nīcinātāku vairs nav, – Jēzus tiekas, sēž pie galda. **Ar šādiem cilvēkiem Jēzus (iekavās var teikt – DIEVS) komunicē.** Ar šādiem

cilvēkiem, kā zinām, daudzum-daudz vietās Jaunās derības stāstos **Jēzus atrodas pie viena galda.** Starp citu, tā laika jūdi, daudzi no viņiem, kuri tāpat bija gan izpalīdzīgi, gan devīgi, atbalstīja nabagos, trūcīgos, tomēr sēdēt pie viena galda ar viņiem... – to nē. Jo dalīties mielastā – tas nozīmēja – dalīties ar savu dzīvi. Kopīgs mielasts – tā ir abpusējas pieņemšanas zīme. Kristum tieši šī nianse tiek pārņemta, jo... nu tā nedrīkst tomēr. Ir taču kaut kādas normas!!!

Kas ir tie, kuri pārmet, kuri aizrāda? **FARIZEJI.**

Vēsturiskajā rakstu vietā lasām - tie, kas pareizie, prātīgie, tie kas izglītotie – farizeji. Kopumā tie ir godprātīgi, cienīti cilvēki, dievbijīgi. Pavisam noteikti – viņi ievēro likumus, ir nacionālistiski patrioti, pie tam nevardarbīgi. ... Farizeji – tie bija intelektuālie ebreji un ar lielu politisku un sociālo ietekmi. Farizeji stingri mācīja un aizstāvēja savu doktrīnu un uzskatīja, ka viņu domāšana ir pārāka vai labāka par citu domāšanu. Viņi tāpat ticēja dvēseles nemirstībai, dzīvei pēc nāves un labo garu augšāmcelšanās mūžīgajās miesās. Un, jā, lielais apustulis Pāvils pats saka – viņš nāk no godājamās farizeju dzimtas.

Lūk, cik plašs Kristus auditorijas spektrs. Es teiktu – visa pasaule, visi cilvēku raksturi ir attēloti šajā Lūkas stāstā. Visticamāk, arī mēs pa vidu tur esam kaut kur...

Nu, re – un Jēzus savā uzrunā vērsas pie tiem pēdējiem – mācītājiem, izglītajiem, augstdzimušajiem... ļoti interesantā veidā, uzdodot viņiem jautājumu: *'kurš no jūsu vidus, kam ir 100 avis un kas vienu no tām ir pazaudējis, neatstāj visas 99 tuksnesī, lai ietu pakaļ pazudušajai, līdz to atradīs...*

Pavisam noteikti – vēlos jums parādīt divas nianse – Pāvils reiz aicina Kolosas draudzi, kad viņi runā – **tad jūsu runa lai ir kā ar sāli sālīta...** Manuprāt te ir sāls – riktīgi laba sāls.

Vai ievērojam kādu interesantu niansi – farizeji bija augstdzimuši ļaudis..., var teikt, sabiedrības krējums... **Viņi nu nebūt nebija aitu gani.** Ievērojam, ka Jēzus IZRAISA UZBRUKUMU FARIZEJIEM, reāli nosaucot viņus par GANIEM! Pazeminot uzrunā viņu tā sacīt sociālo līmeni. Jo augstdzimušie farizeji nu dien nebija gani, kas ir tā kā kalpu un zemnieku kārtā.

Tas varētu skanēt apmēram tā:

Klau, rajona valdes priekšsēdētāj – tu vienu aitu no 100 esi pazaudējis... Un tā loģiskā pieklājīgā atbilde patiešām ir –

“Es neee – viņa pati kaut kur aizskrēja. Ko tad es iešu viņu meklēt, ko??? Nu nē! “

Kā jau teicu, Austrumu pasaulē cilvēki nekad nevainos sevi. Ja kaut kas notiek, tad tiek sacīts, avs aizgāja prom no manis, nevis es pazaudēju avi, respektīvi: šķīvis nokrita, nevis: es nometu šķīvi.

Kristus vēš farizeju uzmanību, ka izskatās – viņi NAV LABI GANI. Gan tiešā gan pārnestā nozīmē. **Saruna ar sāli sālīta!**

Loģika liek domāt, JĀ, – gans varbūt nav vainīgs – tā avs pati ir aizgājusi, pazudusi. Protams, protams, viņa jau patiešām arī nav bez vainas. Tā avs pati ir noklūdusi, meklējot kaut ko zaļāku, kaut ko garšīgāku. Kaut ko vairāk, nekā citas avis ..., kurām pietiek ar to kas ir..., hmmm, pie tam te Rakstu vietā ir minēts tuksnesis, kurā tās 99 paliek, kaut ko it kā ēdot... Kā zināms, tuksnesī pat avīm nav bagātīgi ar ēdamo. Bet tā viena – laikam meklē ko zaļāku.

Cik interesanti, ja padomājam – kāpēc mums pazīstami ļaudis reizēm iekrīt atkarībās...

Varbūt – jā meklējot sev, savai iekšējai pasaulei kaut ko vairāk, meklējot kādu aizmiršanos, meklējot sevi, tā varētu teikt... Aizklīst. Kādreiz prom no tuksneša. Kādreiz tieši otrādi – aiziet tuksnesī. Dažādi apstākļi, dažādas dzīves situācijas.

Vai tādu cilvēku ies un meklēs kāds stāstā minētais augstdzimušais? Atstājot visu, kas viņam ir... Atstājot 99... tas ir labs jautājums. Bet tieši šis jautājums tiek izvirzīts priekšplānā.

Kristus šai auditorijai stāsta – kāds ir Dievs. Kāds ir Debesu Tēva raksturs. Ka – lai jebkas notiktu – DIEVA KLĀTBŪTNE IR REALITĀTE. JEBKURĀ SITUĀCIJĀ.

Un LABAIS GANS, atšķirībā no sliktā gana, atšķirībā no vienaldzīgā gana, dara sekojošo:

UN ATRADIS PAZUDUŠO AVI TAS PRIEKA PILNS CEĻ, TO UZ PLECIEM UN NES.

Kāds teiktu – A ko, kas tad ir, vai tad pati nevar nākt? Ir taču atrasta.

FIZIOLOĢISKI ESOT TĀ – ja aita saprot, ka ir noklīdusi, viņai iestājas šoks, viņa apguļas un blēj. Un, pat atrasta, tā nespējot nostāvēt. Fiziski nespēj. Šoks, izbīlis, stress.

TĀPĒC ganam viņa jānes. Jāceļ uz pleciem un jānes. Reāli GANS MAKSĀ CENU. Avs jau nav viegla. Mēs varam vizualizēt, varam iedomāties, kā ir – nest vienu bezspēka pilnu dzīvnieku. Ziniet, reizēm avš ir lielāka par pieaugušu ganu. Reizēm tikpat liela un smaga. Lai tas paliek kā ilustrācija, kā piemērs, kurš dod ierosmi domāt – kas ar to ir gribēts pateikt?

Kā redzat, LABAIS GANS MAKSĀ CENU. Viņš iet un meklē, un atrod. Un atnes mājās. Noliek atpakaļ vietā, tā sacīt! PAMATĀ SAKĀRTO LIETAS TĀDĀ SECĪBĀ, KĀDĀM TĀM JĀBŪT.

Ko mēs redzam, kas notiek tālāk? Vai gans, pārguris un noguris, nopūšas, sabrūk bezspēkā, izlamā aitu un iet gulēt?

Nu, nē. Pat ne uz to pusi!

Priecājas, sasauc savus draugus, uzklāj galdu.

Tālākā stāsta daļā līdzība par pazudušo grasi. Tas tiek meklēts un atrasts, māja ir iztīrīta, nogurums milzīgs, un atkal – tiek sasaukti draugi, draudzenes, tiek svinēti svētki!!!

Un atrisinājums: kādēļ visa šī līdzība: Dieva vārdā Bībelē ir sacīts, ka Labais Gans atdod savu dzīvību par savām avīm. Bet, kāpēc Gans to dara?

Ir tradicionāla atbilde: Gans mīl savu avi. Bez šaubām, gans mīl savas avis, taču stāsta līmenī gans gana avis sevis dēļ, nevis avju dēļ.

Pati līdzība dod tikai smalkus un netiešus mājienu par gana motīviem. Proti, avis ir viņa. Viņš ir gans un, ja kāda pazūd, viņam jāiet uzmeklēt avi. UN VIŅŠ TO DARA.

Gluži tāpat, Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas."

Lūk, kāds vēlas izmainīt pasauli, vēlas paveikt ko lielu, skaistu un neparastu...

piemērs: Īrijas koris Covidlaikā izveidoja teātri "Miglā iesprostotie." Pēc Covidlaika bija pirmizrāde. Manam draugam Signim ir Alda loma – viņš dzied iepriekšminētu tekstu, ka vēlas izdarīt dzīvē ko lielu, ko skaistu, neparastu.

Bet cilvēks pat neiedomājas, ka tepat netālu ir sieviete, kuru viņš reiz ir mīlējis, un viņai ir bērns. Viņa bērns. Nav bijis laika pat paaugstināties, kāpēc tas puika tik līdzīgs Aldim...

Itin viss sākas no sīkumiem – pamanīt to, kas notiek tev līdzās. Pamanīt un būt vērīgam, kas notiek ar to, kas ir tavā tuvumā, tavā apgādībā. Palīdzēt, pacelt, uzmundrināt. Samīļot.

DZĪVOT UN VEIDOTIES DIEVA LĪDZĪBĀ.

Un, ja Dievs ļaus, radīs apstākļus, lai paveiktu ko nozīmīgu – tad jā.

Jēzus saka: „Es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus.” **Šo kontrastu Jēzus tik bieži piemin, tieši minot grēciniekus, muitniekus un farizejus.**

Bet Jēzus šeit pasaka to, ko tikai Viņš var zināt, Viņš saka: „*Tāpat arī Debesīs būs lielāks prieks par vienu atgriezušos grēcinieku, nekā par 99 taisnajiem, kuriem atgriešanās nav vajadzīga.*”

Debesīm neinteresē paštaisnie, bet pazemīgie, kuri atzīst, ka viņi ir pazuduši.

Es teiktu, ja vēlies jau šodien dzīvot, tad nebūt ne paštaisnība, lepnība un visas citas savu egoismu barojošas rakstura iezīmes tevi vedīs uz sapratni, uz cieņas un mīlestības pilnām cilvēcīgām un Dievišķīgām attiecībām. **NE JAU TUR TĀLĀ NĀKOTNĒ, BET ŠOBRĪD, ŠODIEN.**

Ja tu esi viens no tiem 99-iem vai no tiem deviņiem un ja tu nekad nepazūdi, tad tevi arī nav iespējams atrast. Tad Debesīs nebūs svinību par tiem cilvēkiem, kuri uzskata, ka ar viņiem viss ir kārtībā un ka viņiem nav vajadzīga glābšana.

Lūk, viens no Debesu valstības noslēpumiem, kas reizēm bērniem ir saprotami, bet pieaugušajiem un izglītotajiem ne vienmēr.

Lūk, kārtējās ceļazīmes, kuras uzstādījis mums Debesu Tēvs mūsu katra viena dzīves ceļā. Lai neapmaldītos – tā norāda, cik taisns vai likumots ir ceļš.

Norāda, ka tā motivācija, ar kuru traucamies pa dzīves ceļu – ja to cilvēki redz un pamana – ka ir lepnība, vai paštaisnība, tas norāda, cik tuvu vai tālu ir tas, uz kuriem dodamies.

Tas norāda, Glābšana ir saprašana, **GLĀBŠANA IR PIEŅEMŠANA, ka TU ESI ATRASTS. KA TU ESI TĒVA ROKĀS, LAI ARĪ KAS NOTIKTU. ŠODIEN.**

Dievs ir klātesošs gan 2000 gadus atpakaļ tai pazudušajai avij, gan muitniekam Matejam, gan Caķejam, gan zvejniekiem Jēkabam un Pēterim, gan farizejam Zaulam – Pāvīlam.

Un, ja tu tici, ka Dievs šodien ir, ja atzīsti, ka Dievs ir, tad zini – viņš ir klātesošs arī tev. Un man. Un tajā brīdī, kad Tu noskārsti – jāāāā.... Dievs, caur Kristus skaidrojumu par pazudušo avi, par pazudušo grasi un, visbeidzot, par pazudušo dēlu – kad saprotu, ka tas esmu es, tas maina visu. **LIELĀKAIS UN GALVENAIS ĻAUNUMS PASAULĒ IR – KA CILVĒK, NEREDZI, NEPIEŅEM VAI IGNORE DIEVA VALSTĪBU. IGNORE DIEVA TUVUMU. TAGAD, ŠODIEN.**

CERU, KA VARAM KATRS SACĪT – es esmu atrasts. **Un Visa Debesu valstība priecājas un svin svētkus, jo mainās mana attieksme pret visu – pret mammu, pret tēti, pret sievu, pret vīru, pret bērniem. Pret dzīvo dabu. Pret Dieva radītajiem dabas resursiem! Mainās viss.**

Un līdz ar to Dieva valstība – REĀLI KLĀTESOŠA, TIK VIEN JAUTĀJUMS, VAI TU TO ZINI UN ATCERIES KATRU RĪTU, KAD PAMOSTIES?

DIEVS IR! MĒS MAINĀM SAVU UZTVERI – DIEVA VALSTĪBA IR ŠEIT UN TAGAD. DIEVS IR KLĀT ŠEIT UN TAGAD. DIEVS UZRUNĀ MANI UN TEVI ŠEIT UN TAGAD. Nevis trešdien vai Ziemassvētkos.

Visur tur, kur Dieva pasauli caurstrāvo mīlestība un cieņa, kur ir uz šīm lietām balstītas attiecības, tur IR Dieva Valstība. Šeit un mūžīgi.

TIK VIEN JAUTĀJUMS, PERSONĪGS TEV – KĀ TU PIEDALIES DIEVA VALSTĪBAS DARBĀ? Tā ir tā lieta, par ko mēs katrs atbildēsim.

Aicinājums ir – ESI DIEVA LĪDZĪBĀ. DARI. MEKLĒ UN TU ATRADĪSI.

KRISTIETĪBA IR DARBĪBAS VĀRDS.

Un nobeigumā lai skan BIJUŠĀ FARIZEJA ZAULA – TAGAD KRISTUS VĒSTNEŠA
APUSTUĻA Pāvila vārdi, kurus šodien lasījām:

Tas ir patiess un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus.

**Es esmu pirmais viņu starpā,
bet tāpēc es esmu atradis apžēlošanu, lai īpaši manī Kristus Jēzus parādītu visu savu lēnprātību par priekšzīmi tiem, kas turpmāk, paļaudamies uz Viņu, iegūs mūžīgu dzīvību.**

Bet pasaules mūžu valdniekam, neiznīcīgam, neredzamam vienīgajam Dievam lai ir gods un slava mūžu mūžos.

Visi, kas tam piekrīt, lai saka:
ĀMEN!!!

Liturgs

Ticības apliecība.

Liturgs: Apliecināsim savu ticību.

Draudze:

Es ticu uz Dievu Tēvu, Visuvaldītāju, debess un zemes Radītāju;

Un uz Jēzu Kristu, Dieva vienpiedzimušo Dēlu, mūsu Kungu, kas ieņemts no Svētā Gara, piedzimis no Jaunavas Marijas, cietis zem Poncija Pilāta, krustā sists, nomiris, aprakts, nokāpis ellē,

trešajā dienā augšāmcēlies no mirušajiem, uzkāpis debesīs, sēdies pie Dieva, visuvaldītāja Tēva labās rokas, no kurienes viņš atnāks tiesāt dzīvos un mirušos.

Es ticu uz Svēto Garu, vienu svētu kristīgu Baznīcu, svēto sadraudzi, grēku piedošanu, miesas augšāmcelšanos un mūžīgo dzīvošanu.

Draudze: Āmen.

Dziesma Nr. 334

Lielā draudzes lūgšana

Vada liturgs:

Debesu Tēvs, pārveido manu sirdi. Kristu, atver manas gara acis, lai ieraugu sevi, lai ieraugu Tevi, lai ieraugu savus tuvākos. Lai ieraugu savus līdzcilvēkus.

Piedod, ka tik ilgi esmu ignorējis Tavus padomus, tavus ieteikumus. Lūdzu pārveido manu sirdi, manu raksturu, manu dzīvi.

Lūdzam, lai mūsu dzīves ir par godu tev, mūsu Radītājam un par svētību ikvienam, kuru tu liec mums satikt mūsu dzīvēs.

Palīdzi mācīties saprast un atšķirt patiesību no meliem, lai kādi tie arī būtu. Palīdzi lai mēs būtu tie, kuri pirmie sper pretī soli izlīgumam, mieram.

Tevev par visu lai gods!

Šonedēļ aizlūdzam par Mineapoles draudzi ASV un māc. Ilzi Larsen, un LV
Dundagas draudzi un prāvestu Kārli Irbi.

Lielā draudzes lūgšana noslēdzas ar:

Liturgs: Jēzus vārdā lūgsim.

|Draudze: “Mūsu Tēvs, debesīs! Svētīts lai top Tavs Vārds. Lai nāk Tava valstība,
Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes. Mūsu dienšķo maizi dod mums
šodien. Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem
parādniekiem. Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna. Jo Tev
pieder Valstība, spēks un gods mūžīgi. Āmen.”

Liturgs (pēc lūgšanas pret draudzi): *Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu
saprašanu, pasargās jūsu sirdis un domas Kristū Jēzū.*

Noslēguma dziesma Nr. 354

Svētības vārdi

Liturgs (pret draudzi):

Tas Kungs tevi svētī un tevi pasargā!

Tas Kungs apgaismo savu vaigu pār tevi un ir Tev žēlīgs!

Tas Kungs paceļ savu vaigu uz tevi un dod mieru! ✠

Draudze (dzied): Āmen.

Ziņojumi